

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **I. K.**, narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2019, čj. CPR-25937-6/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 1. 2020 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2018, čj. KRPS-101726-29/ČJ-2018-010023-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

republice vykonával práci spočívající v pokládání dlažby na stavbě b. m. v., ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, byť podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 12. 3. 2018 do 31. 3. 2018 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že v řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby. Zaměstnancem polského zaměstnavatele byl žalobce až od dne 12. 3. 2018, přičemž od téhož dne pracoval na stavbě v České republice. Pro tohoto polského zaměstnavatele v Polsku nikdy nepracoval. Byl jím vyslán do České republiky na práci k jiné společnosti, než pro kterou vykonával práci na stavbě.

3. Žalovaná dále uvedla, že polské vízum, kterým žalobce disponoval, jej neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ostatních členských států Evropské unie, ale pouze na území Polské republiky. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce má veškeré zázemí na Ukrajině a v České republice pobýval krátce. Skutečnost, že nebude žalobce po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce nemá v České republice žádné závazky.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce dále tvrdí, že žalovaná nesprávně vypořádala uplatněné odvolací námitky.
6. Žalobce v této souvislosti namítl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce měl platné pobytové oprávnění. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní

orgán I. stupně měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky či jiný obdobný přístup. Správní vyhoštění představuje zásadní stigma, jež negativně ovlivní budoucí život cizince. Správní řízení trvalo asi rok a tři čtvrtě, což mělo být zohledněno v délce doby správního vyhoštění.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uložení vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení. Žalovaná měla zohlednit délku řízení. Postačilo by uložit opatření podle § 50 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla v napadeném rozhodnutí formulovat účel uložení správního vyhoštění, když od protiprávního jednání uplynulo již 21 měsíců.
9. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že tato doba byla stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
10. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, v němž se k věci podrobně a zcela přezkoumatelně vyjádřila. K žalobním námitkám odkázala na obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v nichž bylo zcela dostatečně vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. K délce řízení podotkla, že odpovídá jeho složitosti, přičemž žalobce byl informován, že nebude rozhodnuto v zákonné lhůtě. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
11. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 3. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na stavbě b. r. m. v. v ulici X v K. (dále také jen „stavba“). Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“, vydané Polskou republikou na dobu od 1. 12. 2017 do 20. 11. 2018. Žalobce nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání. V době kontroly byl žalobce ve znečištěném pracovním oděvu. Bylo zjištěno, že stavbu provádí společnost C. s. r. o., kterou zastupuje S. K. s. r. o.
15. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výsledku za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka žalobce uvedl, že je ženatý a bezdětný. Do České republiky přicestoval dne 17. 3. 2018 z Polska, kde pracoval dva měsíce na stavbě. Bydlí v pronajatém bytě v P.. V České republice je poprvé. Pracuje zde pro polskou společnost P., která jej vyslala na služební cestu do České republiky ke společnosti V. E. X s. r. o. Pracovní smlouvu má uzavřenou jen se společností P.. Společnosti C. s. r. o. a S. K. s. r. o. zná jen z doslechu na stavbě. Žalobce se domníval, že k práci v České republice mu postačuje polské vízum. Na stavbě pokládal zámkovou dlažbu. Tuto práci mu zajistila společnost P.. V den kontroly zde pracoval první den. Poslední dva týdny dále prováděl výkopové práce po P., což mu také zajistila společnost P.. Za práci měl slíbenou hodinovou mzdu 12 zlotých, jako zálohu obdržel 100 zlotých. Vyplácen byl v hotovosti v polské měně. Práce mu byla zadána telefonicky, oblečení měl své a pracovní pomůcky byly na stavbě. Rodina žalobce žije na Ukrajině v rodinném domě. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Vycestování nebrání žádná překážka, má finanční prostředky na vycestování a sám vycestovat chce.
16. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
17. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
18. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce. Smlouva o provedení práce ze dne 12. 3. 2018 uzavřená se společností P., dodatek k této smlouvě ze dne 13. 3. 2018, jímž byl žalobce vyslán na služební cestu do České republiky ke společnosti V. E. X s. r. o. za účelem provedení práce na pozici stavebník, polská verze těchto listin a evidence docházky na stavbě zřejmě za březen 2018, podle níž zde žalobce pravidelně pracoval od 12. 3. do 30. 3. 2018 asi 10 hod. denně.
19. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a

zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v C. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.

20. Od 12. 4. 2018 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 8. 5. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
21. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 6. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-101726-29/ČJ-2018-010023-SV, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce totiž vykonával práci na stavbě pro společnost, k níž nebyl vyslán polským zaměstnavatelem. K tomu správní orgán I. stupně odkázal na § 178b zákona o pobytu cizinců a zdůraznil, že žalobce příslušným povolením nedisponoval, přičemž ani nebyly splněny podmínky podle § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti.
22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, proč vůbec nebyly splněny podmínky pro vedení řízení, nedostatečné prověření vztahů mezi zainteresovanými subjekty, nedostatečné posouzení možnosti vycestování a stanovení nepřiměřeně krátké doby k vycestování. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevnesl.
23. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 15. 4. 2018, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2019 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v C. oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce, jež ke stanovisku přiložil.
24. Zástupce žalobce byl dne 24. 10. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům.
25. Dne 23. 12. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

27. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěr žalované, podle níž vykonával na území České republiky zaměstnání bez povolení k zaměstnání, jímž přitom byl výkon zaměstnání podmíněn. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů z nich vycházel.
28. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na stavbě za březen 2018, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohlédl na jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
29. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jeho pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na stavbě). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na stavbě. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevnesl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
30. K obecné námitce týkající se nesprávného vypořádání uplatněných odvolacích námitek soud uvádí, že žalovaná správně vypořádala ať už přímo, či nepřímo veškeré námitky žalobce. Setrval-li žalobce ve své námitce v takto obecné rovině, soud již nemá, co by dodal, neboť nemůže nahrazovat jeho procesní aktivitu, a stát se tak jeho advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78).

31. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, je ubytován v nájemním bytě. Žalobní bod tak není důvodný.
32. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
33. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanesení stát, jenž udělil cizinci

správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

34. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Nebylo ani namístě při úvahách o stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie zohlednit délku řízení o vyhoštění. Ze skutečnosti, že řízení vzhledem k jeho komplikovanosti trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci, nebo že by se tato skutečnost měla projevit v délce zákazu vstupu na území. Povinnost žalované formulovat účel správního vyhoštění speciálně v případě, že správní řízení trvá delší dobu, z ničeho neplyne. Vysvětlení žalované v napadeném rozhodnutí, proč musela přistoupit k uložení správního vyhoštění, má soud vzhledem k výše uvedenému za zcela dostačující. Námitka je nedůvodná.
35. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky), je nedůvodná. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých, naopak jeho celá rodina na něj čeká na Ukrajině. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání zdravotní stav ani jiná relevantní překážka a nucené vycestování sám žalobce nepocituje jako zásah do svého soukromého života. V době rozhodování žalované mu již nesvědčilo oprávnění pobývat v Polsku (platnost víza skončila 20. 11. 2018), na což ostatně poukázala. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Soud dodává, že na tomto hodnocení nemůže nic změnit ani doba trvání správního řízení. Žalobce mohl v průběhu správního řízení Českou republiku opustit a vydat se na Ukrajinu za svou rodinou. Na začátku řízení sám vypověděl, že se chystá opustit území České republiky, a podle tvrzení v žalobě tak dokonce učinil. Délka řízení tudíž nemohla být faktorem, který by měl jakýkoliv vliv na jeho soukromý a rodinný život. Pakliže žalobce nebyl spokojen

s délkou správního řízení, mohl využít ochrany proti nečinnosti správního orgánu upravené v § 80 správního řádu, k čemuž nepřistoupil. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

36. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 6 měsíců, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 12-13 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že zohlednila okolnosti daného případu, nezákonné a nežádoucí jednání cizince spočívající v porušení zákona a současně skutečnost, že způsob rozhodnutí odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. února 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce